

Teza: odmowa wszczęcia dochodzenia

Nie wszczyna się postępowania dyscyplinarnego gdy nie popełniono przewinienia dyscyplinarnego albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia.

Sygn. akt **WO 52/17**

POSTANOWIENIE

z dnia 17 maja 2017 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Krzysztof Górecki

Sędziowie: SWSD Teresa Famulska

SWSD Piotr Trębicki - sprawozdawca

Protokolant: Kamila Kamińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 17 maja 2017 r. sprawy radców prawnych M. M. i A. M.

odwołania od postanowienia Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2016 r., sygn. akt GRD 1/2014, o odmowie wszczęcia dochodzenia

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. kosztami postępowania odwoławczego w zryczałtowanej kwocie 1.000 zł (słownie złotych: jeden tysiąc) przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Mocą Zarządzenia Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 10 czerwca 2016 r. do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. wpłynęło zażalenie P. M. M. (2) na Postanowienie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP o odmowie przyjęcia zażalenia z dnia 25 kwietnia 2016 r. w sprawie r.pr. A. M. – sygnatura akt: GRD 1/2014.

Wnioskodawca – Pan M. M. (2), zam. W. 26/28/1/21, 1020 W., Austria, złożył skargę w sprawie nieprawidłowego sporządzenia skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego w Warszawie z powodu „nie zaznajomienia się z przepisami” przez radców prawnych A. M. oraz M. M. z Kancelarii Radców Prawnych M. i Wspólnicy (ul. (...), (...)-(…) K.) – na podstawie art. 305 § 1 k.p.k., art. 325 a k.p.k., art. 325 e § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r., o radcach prawnych (Dz. U. z 2015, poz. 507 t.j. ze zm.).

Skarżący – Pan M. M. (2) podnosi w skardze, że radcowie prawni A. M. oraz M. M. przy sporządzaniu skargi kasacyjnej pominęli pismo Skarżącego z dnia 5 grudnia 2011 r. do Sądu Okręgowego w T., w którym podana została żądana kwota emerytury. Zgodnie z powołanym pismem wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła 14.350 zł, zaś w skardze kasacyjnej w/w radców prawnych z dnia 9 lipca 2012 r. została wskazana kwota 7.540 zł (przy wymaganej bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa kwocie 10.000 zł jako minimalnej wartości dla dopuszczalności skargi kasacyjnej).

Ponadto Skarżący – Pan M. M. (2) stawiał zarzut w/w radcom prawnym dot. niezasadnych kontaktów i sugerowania się wskazówkami siostry Skarżącego.

W/w radcowie prawni złożyli odrębne wyjaśnienia. Wskazali w nich, że w dniu 21 czerwca 2012 r. w K. zawarli ze Skarżącym umowę, której przedmiotem była analiza i zbadanie podstaw faktycznych i prawnych wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.z dnia 11 kwietnia 2012 r. (sygn. akt. (...)). Wg postanowień umowy Pan M. M. (2) zobowiązał się do dostarczenia pełnej dokumentacji z przebiegu dotychczas prowadzonych licznych postępowań w Polsce i Austrii. Pan M. M. (2) został poinformowany, że w przedmiocie ustalenia emerytury możliwe będą dwa rozwiązania – wniesienie skargi kasacyjnej bądź wszczęcie odrębnego postępowania w sprawie ustalenia wysokości emerytury przed ZUS.

W/w radcowie prawni w treści wyjaśnień oświadczyli, że pomimo wyżej wym. postanowień umowy, a także doręczenia do ich kancelarii licznych dokumentów m.in. wyroku sądu I instancji (Sądu Okręgowego w T.z dnia 3 listopada 2011 r., sygn. akt. (...)), wyliczeń emerytury sporządzonych przez ZUS, dokumentów dotyczących emerytury w Austrii, nie doręczył im pisma z dnia 5 grudnia 2011 r., skierowanego do Sądu Okręgowego w T.do sprawy o sygn. akt. (...), w którym to siostra Skarżącego miała wskazywać kwotę wartości przedmiotu sprawy w wysokości 14.350 zł, (za okres od 1 grudnia 2010 r. do 30 listopada 2011 r.).

Następnie radcowie wyjaśniali, że w dniu 9 lipca 2012 r. została pomiędzy stronami zawarta kolejna umowa, której przedmiotem było powierzenie im przygotowania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.z dnia 11 kwietnia 2012 r. (sygn. akt.(...)) i reprezentowanie mocodawcy przed Sądem Najwyższym przez radców prawnych A. M. i M. M..

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie uznał, że z niezakwestionowanych przez skarżącego wyjaśnień wynika, że M. M. został ustnie poinformowany o okolicznościach dotyczących skargi kasacyjnej, a w szczególności o koncepcji zmiany ustalonej przez organ emerytury poprzez ustalenie prawa do emerytury w oparciu o inną podstawę prawną, z uwzględnieniem okresu przebywania M. M. (2) poza systemem ubezpieczeń w Austrii. Uznać zatem należy, że Skarżący uzyskał informację co do ewentualnych skutków składanej skargi kasacyjnej i nie podjął decyzji o rezygnacji z jej wnoszenia. Wobec tego skarga kasacyjna została złożona i opłacona w dniu 10 lipca 2012 r., a w dniu 11 lipca 2012 r. Pan M. M. (2) przedłożył radcom A. M. i M. M. datowane na 10 lipca 2012 r. pismo, z którego wynika, że z dniem 10 lipca 2012 r., wstrzymuje wykonywanie czynności prawnych Kancelarii Radcy Prawnego A. M. i Wspólnicy. Wskazaniem powodem „wstrzymania” przez Skarżącego był brak dokumentów niezbędnych do prowadzeniem sprawy.

Następnie w wyjaśnieniach wskazano, że Skarżący udzielił radcy prawnemu M. M. dodatkowego pełnomocnictwa, które zostało dołączone do skargi kasacyjnej w dniu 11 lipca 2012 r.

W tak dynamicznym rozwoju wypadków wg wyjaśnień, Pan M. M. (2) wg wyjaśnień A. M. i M. M., został poinformowany o możliwości wycofania skargi kasacyjnej lub jej pozostawieniu do rozpoznania przez Sąd, w sytuacji gdy skarga została już opłacona oraz złożona w dniu 10 lipca 2012 r. Skarżący zdecydował jednak o pozostawieniu złożonej skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Według wyjaśnień radców prawnych, koncepcja radców prawnych przygotowujących skargę, opierała się na próbie ustalenia prawa do emerytury, dzięki czemu możliwe miało być podważenie zapadłego wyroku sądu, przy uwzględnieniu przepisu art. 22 k.p.c. oraz art. 398² § 1 k.p.c. Na powyższe nie wpływu nie miałyby określenie wartości przedmiotu zaskarżenia w kwocie niższej niż 10.000 zł.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie stwierdza, że zgodnie z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w brzmieniu obowiązującym w dacie składania skargi kasacyjnej, radca prawny obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe zgodnie z prawem, uczciwie i rzeczowo, z należyłą starannością. Ponadto wg art. 2 ustawy o radcach prawnych pomoc świadczona przez radcę prawnego, miała na celu ochronę

prawną interesów podmiotów, na rzecz których jest wykonywana. Z przewinieniem zawodowym skutkującym odpowiedzialnością dyscyplinarną mamy do czynienia wówczas, gdy radca prawny, przy wykonywaniu konkretnych czynności zawodowych, nie zachowa wymogu sumienności i należytej staranności.

Wg ustaleń poczynionych przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny radcowie prawni A. M. i M. M. zawarli z Panem M. M. (2) umowę określającą rodzaj określonych usług i usługi taką wykonali, albowiem dokonali analizy przedłożonych dokumentów, sporządzili skargę kasacyjną, którą pomimo obiektywnych trudności złożyli w terminie.

Oczywiście zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego obowiązkiem pełnomocnika strony w postępowaniu cywilnym jest wykorzystanie wiedzy fachowej oraz ocena, czy kasacja przysługuje i czy nie byłaby oczywiście bezzasadna. Jednak zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w stanie faktycznym, dokonana przez radców prawnych ocena spełnia te warunki.

W skardze brak jest dowodów przesądzających o takim niefrasobliwym działaniu radców prawnych, w szczególności ich nieświadomości czy zatajania przed Skarżącym ryzyka odrzucenia skargi kasacyjnej. W tym samym czasie w dokumentacji postępowania znaleźć można szereg dowodów ich aktywności i inicjatywy w sprawie, co raczej może być dowodem starannego działania radców prawnych. Skarżący był zaś informowany o ryzyku złożenia skargi, i do dnia jej złożenia najwyraźniej na to ryzyko się godził, pomimo wahań. Wahań tych dowodzi następcza próba powstrzymania działań w/w radców prawnych, już po złożeniu skargi kasacyjnej.

Podobnie w skardze brak jest dowodów na kontakty w/w radców prawnych z siostrą powoda, poza spotkaniem, na które sam Skarżący przyprowadził swoją siostrę. Zdaniem w/w radców prawnych było to działanie zależne wyłącznie od Skarżącego i za zgodą Skarżącego. Nie zatem stanowić zarzutu dyscyplinarnego względem radców prawnych.

Dlatego zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na wykonywaniu czynności zawodowych bez należytej staranności. Nie można uznać, że radcowie prawni świadomie naruszali zasady sumiennego i należytego wykonywania czynności zawodowych.

Tym samym w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie radcowie prawni A. M. i M. M. nie naruszyli zasady określonej w art. 64 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 507 ze zm.) oraz nie naruszyli przepisów Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zatem odmowę wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie przez Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., należy uznać za słuszną.

Na podstawie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych oraz § 1 ust. 1 pkt 1 uchwały Nr 86/IX/2015 r. Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciążono Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.